

Chuyện Con Chó Đi Lạc

Chú chó ở trại cứu vớt súc vật này đã che mặt và khóc suốt nhiều ngày, và không có gì tôi làm có thể an ủi được nó cho đến khi chúng tôi tìm thấy máu giấy được giấu bên trong vòng cổ của nó. Tên nó là Max. Ít nhất thì vòng cổ ghi như vậy. Một con chó lai giống Pit Bull, khoảng ba tuổi, được nhân viên kiểm soát súc vật đưa đến vì bị lạc. Nhưng Max không phải là một con chó đi lạc bình thường. Nó không sợ người. Nó không hung dữ. Nó không bị ốm hay bị thương. Nó đang đau khổ tột cùng.

Tôi tên Sarah, đã làm việc tại Trại nuôi cứu thú vật của quận được mười một năm. Tôi đã thấy hàng nghìn con chó đi qua cánh cửa này. Những con chó vui vẻ. Những con chó ốm yếu. Những con chó hung

dữ. Những con chó sợ hãi. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy một con chó nào giống như Max. Nó không ăn. Không uống. Chỉ ngồi ở góc chuồng, úp mặt vào tường, hai chân che mắt, phát ra những tiếng khóc đau lòng nhất mà tôi từng nghe. "*Nó đã như vậy ba ngày rồi,*" đồng nghiệp Jenny nói với tôi vào ngày đầu tiên tôi trở lại làm việc sau kỳ nghỉ. "*Chúng tôi đã thử mọi cách. Thức ăn. Bánh thưởng. Đồ chơi. Nó thậm chí không thèm nhìn chúng tôi.*"

Tôi đi đến chuồng của Max. Nó đứng như Jenny mô tả. Cuộn tròn trong góc, mặt giấu đi, cơ thể run rẩy với những tiếng nức nở thâm lặng. "*Chào con,*" tôi nói nhẹ nhàng. "*Không sao đâu. Con an toàn ở đây rồi.*" Nó không cử động. Không hề phản ứng lại tôi. Chỉ tiếp tục khóc. Tôi ngồi xuống sàn bên ngoài chuồng của nó. "*Ta biết con đang buồn. Ta biết con nhớ ai đó. Nhưng con phải ăn gì đó chứ, được không? Con phải uống nước.*" Không có chút động tĩnh gì.

Tình trạng này kéo dài thêm ba ngày nữa. Max không chịu ăn. Chúng tôi phải truyền dịch cho nó để giữ cho nó sống sót. Bác sĩ thú y đã khám kỹ lưỡng cho nó. Không có vết thương. Không có bệnh tật. Chỉ là một trái tim tan vỡ. "*Nếu nó không bắt đầu ăn vào ngày mai, chúng ta sẽ phải quyết định,*" giám đốc trại cứu súc vật nói với tôi vào ngày thứ sáu. Mắt bà ấy đỏ hoe. Bà ấy đã khóc. "*Chúng ta không thể để nó chịu đựng như thế này.*"

Tôi biết điều đó có nghĩa là gì. Nếu Max đã từ bỏ cuộc sống, chúng tôi không thể ép buộc nó sống trong đau khổ. Đêm đó, tôi ở lại muộn. Tôi ngồi bên ngoài chuồng của Max nói chuyện với nó. Về mọi thứ. Về những chuyện không đâu. Về con chó của tôi đã chết vì ung thư hai năm trước. Về việc tôi hiểu nỗi đau mất mát. Về việc tôi biết cảm giác muốn bỏ cuộc là như thế nào. "*Nhưng con không thể bỏ cuộc, Max,*" tôi thì thầm. "*Ai đó ngoài kia có thể cần con. Ai đó có thể đang tìm kiếm con ngay lúc này.*" Lần đầu tiên sau sáu ngày, Max ngẩng đầu lên một chút. Mắt nó nhìn thẳng vào mắt tôi. Đó là đôi mắt buồn nhất mà tôi từng thấy. Màu nâu. Sâu thẳm. Tràn đầy nỗi đau không thể chịu đựng nổi. Rồi nó lại úp mặt vào góc chuồng.

Tôi quyết định thử một cách khác. Tôi bước vào chuồng của nó. Chậm rãi. Cẩn thận. Tôi chưa bao giờ làm điều này với một con chó mà tôi không quen biết, nhưng có điều gì đó nói với tôi rằng Max sẽ không hại tôi. Nó không di chuyển khi tôi ngồi xuống bên cạnh, không giật mình khi tôi nhẹ nhàng chạm vào lưng nó. "*Không sao đâu, con. Dù chuyện gì đã xảy ra, buồn cũng không sao cả.*"

Đó là lúc tôi thấy rằng chiếc vòng cổ của nó dày cộm. Tôi nhìn kỹ hơn. Có cái gì đó được may bên trong lớp vải làm cho chiếc vòng cổ càng kèn. Với đôi tay run rẩy, tôi cẩn thận xem chiếc vòng cổ. Có một vật gì ở lớp lót bên trong. Tôi nhẹ nhàng kéo nó ra. Một mảnh giấy gấp nhỏ lại! Tay run rẩy tôi mở nó ra. Có những giòng chữ viết tay, mực bị nhòe như thể ai đó đã khóc khi viết nó:

"Gửi người đã tìm thấy Max,

Tôi tên là Daniel Peterson, 73 tuổi mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối. Các bác sĩ cho tôi biết tôi chỉ còn sống được hai tháng nữa. Tôi không có gia đình. Không có ai ngoài Max. Max là người bạn thân nhất của tôi suốt ba năm qua. Nó là lý do tôi thức dậy mỗi sáng, lý do tôi tiếp tục chiến đấu, lý do tôi mỉm cười vượt qua nỗi đau.

Nhưng tôi không thể chăm sóc nó được nữa. Ngày mai tôi sẽ vào viện dưỡng lão. Ở đó không cho phép nuôi chó. Tôi không đủ tiền để gửi nó vào trại nuôi chó. Tôi không có ai để gửi gắm nó. Vì vậy, tôi đang làm điều khó khăn nhất mà tôi từng làm. Tôi để nó ra đi. Tôi lái xe đưa Max đến một khu phố đẹp và thả nó. Tôi bảo nó ở lại đó. Hãy ngoan ngoãn. Hãy tìm một gia đình mới yêu thương nó như tôi. Nó không hiểu. Nó cố gắng chạy theo xe của tôi. Tôi phải tiếp tục lái xe đi mà nó vẫn chạy theo phía sau. Tiếng khóc của nó là điều tôi sẽ nghe thấy cho đến khi chết. Tôi là một kẻ hèn nhát. Lẽ ra tôi nên đưa nó đến trại cứu vớt thú vật. Nhưng tôi không làm được, không thể bỏ đi khi nó đang nhìn tôi, không thể là người nhốt nó vào lồng.

Bất cứ ai tìm thấy Max làm ơn hãy yêu thương nó. Nó là con chó tốt nhất trên thế giới. Nó trung thành. Nó hiền lành. Nó thông minh. Nó thích chơi bóng tennis, thích ngủ dưới ánh nắng mặt trời và thích đi xe ô tô với cửa sổ mở. Nó đang đau khổ vì tôi. Tôi biết điều đó. Nó không hiểu tại sao tôi lại bỏ rơi nó. Làm ơn hãy nói với nó rằng tôi xin lỗi. Làm ơn hãy nói với nó rằng tôi yêu nó hơn bất cứ ai. Làm ơn hãy nói với nó rằng sẽ không sao cả nếu nó yêu thương một người khác.

Tôi đã khâu lá thư này vào vòng cổ của nó vì tôi biết nếu ai đó tìm thấy nó, họ sẽ thắc mắc tại sao một con chó tốt như vậy lại hành động đau khổ đến vậy. Bây giờ thì bạn đã biết rồi. Thức ăn yêu thích của nó là thịt gà. Nó có một con gấu bông nhồi bông để ngủ cùng - tôi không thể mang nó theo vì tôi không muốn nó làm mất. Nó biết các lệnh: ngồi, đứng yên, bắt tay, nằm xuống. Nó đã được huấn luyện đi vệ sinh đúng chỗ. Nó chưa bao giờ cắn ai. Nó hoàn hảo. Làm ơn hãy cho nó một cơ hội. Xin đừng giết nó chỉ vì nó buồn. Nó chỉ cần thời gian. Và tình yêu thương. Rất nhiều tình yêu thương.

Cảm ơn đã tìm thấy nó. Cảm ơn đã đọc bức thư này. Cảm ơn đã cho nó cuộc sống mà tôi không thể cho nó nữa. Hãy nói với Max rằng Danny yêu nó mãi mãi.
Daniel Peterson"

Tôi khóc nức nở, tôi ngộp thở, không thể nhìn thấy gì qua những giọt nước mắt. Max đã bị bỏ rơi bởi người mà nó yêu thương nhất trên thế giới. Nó không hiểu tại sao. Nó đang chờ Danny quay lại. Khóc vì Danny. Đau buồn vì Danny.

"Max ơi," tôi thì thầm. "Con ơi, ông ấy không muốn bỏ con. Ông ấy buộc phải làm vậy. Ông ấy yêu con rất nhiều."

Max quay lại nhìn tôi. Nó thấy tôi đang khóc. Và lần đầu tiên sau sáu ngày, nó tiến lại gần một người thay vì tránh xa. Nó đặt đầu vào lòng tôi. Và nó khóc. Cả hai chúng tôi đều khóc.

Tôi ôm Max suốt đêm. Đọc bức thư cho nó nghe hết lần này đến lần khác. "Danny yêu con. Ông ấy xin lỗi. Ông ấy muốn con được hạnh phúc. Ông ấy muốn con tìm được một gia đình mới." Sáng ra, tôi mang thịt gà đến. Món ăn yêu thích của Max. Tôi ngồi trong chuồng của nó và đưa cho nó ăn. Nó ăn, không nhiều, nhưng nó đã ăn. Mọi sự đang tiến triển tốt.

Max dần dần hồi phục. Nó bắt đầu ăn uống đều đặn, bắt đầu uống nước, bắt đầu nhận biết mọi người. Nhưng nó vẫn có đôi mắt buồn bã ấy. Tôi gọi điện đến tất cả các viện dưỡng lão trong khu vực. Cuối cùng cũng tìm thấy nơi mà Daniel Peterson đang ở. Tôi liền gọi điện thoại tới nơi đó.

"Tôi rất tiếc," một y tá nói với tôi. "Ông Peterson đã qua đời bốn ngày trước. Một cách thanh thản. Ông ấy cứ hỏi về con chó của mình. Ông muốn biết có ai tìm thấy nó không. Chúng tôi nói với ông ấy rằng có, có người đã tìm thấy nó. Ông ấy mỉm cười và nói 'tốt'." Đó là những lời cuối cùng của ông ấy."

Tôi cúp máy và khóc suốt một tiếng đồng hồ. Sau đó tôi đến chuồng của Max. Ngồi xuống bên cạnh nói với nó. "Danny đã ra đi rồi, con ạ. Ông ấy không bỏ rơi con vì không yêu con. Ông ấy bỏ rơi con vì yêu con quá nhiều. Ông ấy muốn con có một cuộc sống tốt hơn. Hạnh phúc hơn. Được yêu thương nhiều hơn." Max nhìn tôi bằng đôi mắt buồn bã ấy. Và tôi đã quyết định thay Danny nuôi nó. "Con sẽ về nhà với ta."

Tôi nhận nuôi Max ngày hôm đó, đưa nó về nhà, cho nó xem sân vườn, chiếc ghế sofa, chiếc giường. Tôi mua cho nó một con gấu bông giống hệt con gấu mà Danny đã mô tả. Max mang con gấu đó đi khắp mọi nơi trong nhiều tháng. Ngủ cùng nó. Khóc vào nó. Dần dần vết thương lòng cũng lành lại.

***

Đã hai năm rồi. Max vẫn có những khoảnh khắc buồn bã. Tỉnh thoảng nó vẫn ngồi ở góc nhà và khóc. Nhưng giờ nó cũng chơi đùa. Chạy nhảy. Âu yếm. Yêu thương. Tuần trước, tôi đưa Max đến thăm mộ của Danny. Cuối cùng tôi cũng tìm thấy mộ ông ấy sau nhiều tháng tìm kiếm. Max ngửi bia mộ. Nằm xuống bên cạnh. Đặt đầu lên hai chân trước.

"Danny, ông nghe đây, Max đã ổn," tôi nói to. "*Nó đã được yêu thương. Nó an toàn. Hầu hết mọi ngày nó hạnh phúc. Nó nhớ ông. Cả hai chúng tôi đều biết nó sẽ không bao giờ ngừng nhớ ông. Nhưng nó đang sống cuộc sống mà ông muốn dành cho nó.*"

Max ngược nhìn bầu trời. Cái đuôi của nó vẫy một lần. Rồi hai lần. Như thể nó nghe thấy điều gì đó mà tôi không nghe thấy.

Chúng tôi ở đó khoảng một tiếng. Sau đó Max đứng dậy, rũ người và đi về phía xe. Nó ngoảnh lại nhìn một lần. Rồi nó nhảy vào xe và chờ đợi cuộc phiêu lưu tiếp theo của chúng tôi.